

Hitzacker (Elbe)

Kleine stad met een grote charme

Wie Hitzacker zegt bedoelt vakwerkhuisen, kinderkopjes en een ongerept stadsgezicht. En hij denkt aan het riviertje, de Jeetzel, die hier in de Elbe uitmondt en verder met haar in de richting van Hamburg stroomt, waar zij andere rivieren ontmoet.

Wie aan Hitzacker denkt die herinnert prachtige wandelingen op dijken langs de Elbe, waar zelfs de meest verwende ornitholoog zijn hart kan ophalen. Decennialang was de Elbe een symbool van de deling van Duitsland. Tegenwoordig is een overtocht over deze rivier die Oost en West opnieuw samenvoegt een nieuwe uitdaging voor de fervente wandelaar.

En er zijn misschien ook vele Nederlanders die hun dichtbevolkt land ontvluchten om in Hitzacker en omgeving – te voet, op de fiets of te paard – op zoek te gaan naar de stilte van ongerepte natuur. Of om van het gevoel te genieten gewoon mens te zijn in harmonie met de natuur.

Maar, wie van Hitzacker hoort, die denkt ook aan muziek. Ik herinner nog goed hoe het begon vlak na de oorlog. Vluchtelingen uit het Oosten kwamen er, uit Berlijn en uit centra van culturele activiteiten. Zij kwamen berooid, maar de herwonnen vrijheid schonk ideeën en creativiteit en er werden plannen gesmeed.

Tegenwoordig verschijnen er als vanzelfsprekend recenties in „Le Monde“, „The Times“ e.a. kranten over concerten, solo-concerten en arias's beluisterd op de zomerse muzikale dagen (Sommerliche Musiktage Hitzacker). Je kan dus zonder te overdrijven zeggen, dat Hitzacker (Elbe) in de muzikale wereld echt op de kaart is gezet.

Maar daar bleef het niet bij.

Waar muziek op een dergelijk hoog niveau wordt gespeeld, daar werden als vanzelf ook andere mensen aangetrokken. Mensen bijvoorbeeld, die over de wereld nadenken en andere mensen trachten te ontmoeten, die zich met dezelfde vraagstukken bezig houden.

Deze muzikale dagen in het zomerse Hitzacker bevorderden het ontplooiën van nieuwe initiatieven voor symposia, congressen en concerten van hedendaagse en experimentele muziek.

Zo is het oude sympathieke stadje getransformeerd tot een juweeltje vol van culturele activiteiten. Het is een trekpleister geworden voor mensen uit verre streken. Zij komen hier om iets te vinden wat in een wereld waarin alles sneller, groter, gecompliceerder en ten slotte onmenselijk wordt nog zeldzaam is: een oord waar de mens – vaak gedreven tot de drang te consumeren – nog tot rust kan komen. Waar de mens zich zo op zijn gemak kan voelen, dat lichaam en ziel weer genezen. Het zal de lezer gebleken zijn dat ik voor dit stadje – mijn geboorteplaats – een gevoel van bewondering koester en grote genegenheid.

Alle mensen, die hier als gasten ontspanning zoeken en vooral degenen die hier hun oude of nieuwe thuishaven hebben wens ik dit besef toe: in een landschap te wonen, waar het goed toeven is.

Geloof mij best, Hitzacker is een reisje waard. En degenen die hier wonen, die weten het.

Prins Claus der Nederlanden

